

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: **Pavel Pokorný – BRAMKO**, IČO: 12520934
se sídlem Semice č. p. 196, Semice
zastoupený JUDr. Alenou Bányaiovou, CSc., advokátkou
se sídlem Lazarská 13/8, Praha 2 – Nové Město

proti

žalovanému: **Státní zemědělský intervenční fond**
se sídlem Ve Smečkách 801/33, Praha 1 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2021, č. j. SZIF/2021/0262657,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2021, č. j. SZIF/2021/0262657, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 342 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Aleny Bányaiové, CSc., advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 4. 2021, č. j. SZIF/2021/0262657 oznámil žalobci ukončení administrace jeho žádosti o dotaci v rámci Programu rozvoje venkova na období 2014 – 2020 reg. č. 20/010/0421a/120/001863 (dále jen „žádost o dotaci“). Toto své rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že dle rozhodnutí Ministerstva zemědělství o přezkumu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 47673/2020-MZE-14112, a stanoviska Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ze dne 21. 1. 2021, č. j. ÚOHS-39737/2020/420/LBá (dále jen „stanovisko ÚOHS“), je žalobce považován za velký podnik dle přílohy č. 1 Nařízení Komise č. 651/2014 a nesplňuje tak definici žadatele. Žalobce byl v rámci řízení o žádosti o dotaci opakovaně vyzván k opravě průřezové přílohy Prohlášení o zařazení podniku do kategorie mikropodniků, malých a středních podniků (dále jen „prohlášení o MSP“), na které žalobce sice reagoval, nicméně odstranění závad dle výzvy nebylo kompletní. Z uvedeného důvodu považoval žalovaný žádost o dotaci za chybnou a její administraci ukončil. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojí žalobce podanou žalobou.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a následující podání

2. Žalobce v podané žalobě předně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v porušení procesních pravidel při jeho vydání, když žalovaný o žádosti o dotaci rozhodl nemeritorně, tedy ukončil její administraci, namísto toho, aby žádost po věcné stránce posoudil a buď jí zamítl nebo jí vyhověl. Byl-li žalovaný schopen ve výzvě označit konkrétní podniky, u nichž předpokládal propojenost se žalobcem, měl dostatečný přehled o potenciální propojenosti žalobce s těmito podniky a neexistoval tak důvod, aby vyzýval žalobce k doplnění prohlášení o MSP. Kromě toho měl žalovaný možnost a povinnost ověřit si údaje o konečných vlastnících žadatele v evidenci údajů o skutečných majitelích. Měl-li žalovaný přehled o propojenosti podniků, nemohlo se v daném případě jednat o odstranění nedostatku žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který by ji bránil projednat. Žalobce nedoplnil prohlášení o MSP, neboť s výkladem žalovaného ohledně propojenosti podniků ve smyslu Nařízení Komise č. 651/2014 a navazujících předpisů nesouhlasil. Žalovaný tak fakticky nutil žalobce v rozporu s § 45 správního řádu přizpůsobit žádost o dotaci výkladu žalovaného.
3. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm žalovaný neuvádí konkrétní důvody, proč administraci žádosti ukončil, resp. z jakého důvodu považuje žalobce za velký podnik ve smyslu přílohy č. 1 Nařízení Komise č. 651/2014. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal s tvrzeními žalobce z jeho vyjádření ze dne 22. 3. 2021, kterým reagoval na výzvu k opravě prohlášení o MSP. Žalobce namítá, že stanovisko ÚOHS vydal orgán zcela nepřislušný k jakémukoliv výkladu dotačních podmínek a problematiky zařazení do kategorie mikropodniků, malých a středních podniků, který navíc nedisponoval potřebnými informacemi ke konkrétní věci. Kromě toho ÚOHS sám uvedl, že se jedná toliko o konzultační stanovisko, které není závazné a nelze z něj pro rozhodovací praxi vycházet, proto k němu nelze přihlížet. Odkazoval-li dále žalovaný na rozhodnutí Ministerstva zemědělství o přezkumu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 47673/2020-MZE-14112, nijak zároveň nespecifikoval, čím je toto rozhodnutí v posuzované věci relevantní. Napadené rozhodnutí tak zcela postrádá alespoň elementární

zdůvodnění toho, jak žalovaný rozhodl a jak ke svému rozhodnutí dospěl, přičemž tvrzení žalobce o tom, že není s ostatními podniky propojený, žalovaný nikterak nevypořádal. Zároveň žalovaný učinil bez bližšího zdůvodnění závěr o tom, že je žalobce velkým podnikem a nesplňuje definici žadatele jako mikropodniku, malého a středního podniku, což však samo o sobě nepostačuje k řádnému odůvodnění napadeného rozhodnutí.

4. Žalobce rovněž namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v jeho věcné nesprávnosti, kterou spatřuje v nesprávném označení žalobce za velký podnik ve smyslu definice uvedené v příloze č. 1 Nařízení Komise č. 651/2014. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že jeho propojenost vyplývá jednak z členství v Družstvu BRAMKO CZ jako uznané organizace producentů ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1308/2013 a dále z rodinných vazeb mezi některými podniky, resp. osobami tyto podniky ovládající. Družstvo BRAMKO CZ je organizací, která zastřešuje své členy a prodává jejich produkci vlastním jménem, přičemž ale rozhodně nepropojuje své členy ve smyslu centrálního řízení jednotlivých členů. V této souvislosti žalobce uvádí, že způsobilost Družstva BRAMKO CZ k uznání za organizaci producentů byla předmětem opakované kontroly ze strany žalovaného i Ministerstva zemědělství, kdy žalovaný v usnesení o zastavení řízení ze dne 13. 12. 2018, č. j. SZIF/2018/0734919, výslovně posuzoval rovněž propojenost podniků, které jsou členy družstva, přičemž dospěl k závěru, že družstvo sdružuje podniky, které nejsou vzájemně personálně propojeny. Žalovaný se však tímto usnesením při vydávání napadeného rozhodnutí neřídil. Za absurdní pak považuje žalobce výklad stanoviska ÚOHS, dle něhož vstupem do organizace producentů ztrácí podnik svou samostatnost a stává se propojeným podnikem, neboť touto optikou by organizace producentů pozbyla své definiční znaky, zejména pak demokratickou kontrolu. Vzhledem ke skutečnosti, že otázka vzájemného vztahu unijních pravidel týkající se uznávání za organizaci producentů a unijních pravidel týkajících se naplnění definice mikropodniků, malých a středních podniků ve smyslu přílohy č. 1 Nařízení Komise č. 651/2014 v rozhodovací praxi Soudního dvora Evropské unie dosud nebyla řešena, navrhuje žalobce, aby soud dle § 48 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přerušil řízení a předložil v posuzované věci Soudnímu dvoru Evropské unie s touto problematikou související předběžné otázky. Zároveň žalobce nesouhlasí se žalovaným, že je propojen s jinými podniky skrze rodinné vazby. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlil, jak jsou jím označené podniky propojeny skrze členy rodiny P., tedy o jakou formu příbuzenství se jedná, čímž žalobci znemožnil uvést všechny věcné důvody vyvracející tento názor žalovaného. Kromě toho příbuzenský vztah mezi určitými osobami bez dalšího nezakládá propojenost podniků, proto odkazuje-li stanovisko ÚOHS na podporu svých tvrzení na rozhodnutí Komise ze dne 7. 6. 2006, sp. zn. C-8/2005, ve věci Nordbrandenburger UmesterungsWerke, nereflektuje již, že je dle tohoto rozhodnutí v každém případě nutné šetřit konkrétní skutečnosti svědčící o propojenosti (např. stupeň hospodářského propojení atd.), čemuž pak svědčí rovněž závěry plynoucí z rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. C-110/13, ve věci HaTeFo GmbH proti Finanzamt Haldensleben, totiž že podniky mohou být považovány za propojené pouze vyplývá-li to z analýzy právních i hospodářských vztahů.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 13. 7. 2021, č. j. SZIF/2021/0480807, předně shrnul průběh administrace žádosti o dotaci reg. č. 20/010/0421a/120/001863 s tím, že při administraci žádosti o dotaci postupoval v souladu s platnými právními předpisy včetně příslušných Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2014 – 2020 pro 10. kolo žádostí č. j. 19226/2020-

MZE-14112. Vzhledem k tomu, že žalobce k výzvě žalovaného neodstranil závady kompletně, byla žádost o dotaci vyhodnocena jako chybná a byla ukončena její administrace.

6. K námitce ohledně posouzení žalobce jako velkého podniku žalovaný uvedl, že posuzování kategorií podniků se v investičních operacích Programu rozvoje venkova řídí přílohou č. 1 Nařízení Komise č. 651/2014 a dále přílohou č. 1 Nařízení Komise č. 702/2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie prohlašují určité kategorie podpory v odvětvích zemědělství a lesnictví ve venkovských oblastech za slučitelné s vnitřním trhem. Dle těchto nařízení může být obecně propojenost přes fyzické osoby identifikována u osob, které sladí své jednání, přičemž rodinní příslušníci nejsou jediným znakem. Zjistí-li žalovaný při kontrole vazeb mezi podniky skupinu fyzických osob jednající ve shodě a jsou-li splněny i další podmínky (vazba skupiny větší než 50 % a zároveň podniky působí na stejném či sousedním trhu), vyhodnocuje takovou vazbu jako propojenou. Žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že se v případě žalobce jedná o osobu blízkou k dalším žadatelům, a to k celé rodině P., kdy dané osoby bydlí na stejné adrese (X) a mají shodné příjmení. Tyto osoby jsou členy, popřípadě statutárními orgány členů Družstva BRAMKO CZ, které má aktuálně 15 členů, a vykonává ekonomickou činnost podobně jako jeho členové, tedy nejenže prodává výhradně produkci svých členů, ale zajišťuje i jejich logistické zázemí a dopravu zákazníkům. Dle žalovaného jsou uvedené společnosti propojené fyzickými osobami jednajícími společně, a to přes rodinu P., jak vyplývá z žalovaným předestřené přehledu propojenosti a účasti členů rodiny P. v jednotlivých společnostech. Žalovaný nepochybně, že jednotlivé obchodní společnosti jsou ekonomicky a účetně oddělenými subjekty, avšak propojenost daných podniků je dána rodinnými vazbami mezi jednotlivými fyzickými osobami. Tato domněnka se opírá i o skutečnost, že obchodní společnosti či samotné fyzické osoby sídlí, resp. bydlí na stejné adrese. Dle žalovaného působí výše uvedené společnosti na stejném relevantním trhu nebo sousedních trzích a jsou tedy z pohledu žalovaného propojeny. Se závěrem žalovaného ohledně propojenosti jednotlivých společností pak souvisí samotná otázka kategorizace podniků dle počtu zaměstnanců. Dle žalovaného mají propojené podniky v nyní posuzované věci dohromady 764,58 ročních pracovních jednotek a je tedy nutné je řadit do kategorie velkého podniku.
7. K námitce směřující proti porušení procesních pravidel žalovaný uvedl, že na uzavření dohody o poskytnutí dotace není právní nárok a že při ukončení administrace žádosti o dotaci postupoval dle § 11 odst. 4 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), ve znění účinném do 31. 1. 2022 (dále jen „zákon o SZIF“). Dle žalovaného je posuzování žádosti o dotaci postupem dle části páté správního řádu, konkrétně dle § 163 správního řádu, který upravuje postup uzavírání veřejnoprávních smluv, přičemž napadené rozhodnutí je projevem odmítnutí návrhu smlouvy dle § 163 odst. 3 písm. c) správního řádu. Žalovaný proto trvá na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno řádně dle právních předpisů a případně Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2014 – 2020.
8. Ohledně námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že v textu napadeného rozhodnutí důvody pro ukončení administrace žádosti osvětlil odkazem jak na vydané vyrozumění o nedostatku důvodů pro zahájení přezkumného řízení ze dne 5. 3. 2021, č. j. 47673/2020-MZE-14112, týkajícího se žalobce, tak na stanovisko ÚOHS. K tomu žalovaný dále uvedl, že ÚOHS nerozhodoval o poskytnutí nebo neposkytnutí dotace a nevykládal

podmínky dotace, pouze ve svém stanovisku specifikoval, z jakého důvodu jsou žalobce a další podniky považovány za propojené. Žalovaný v této souvislosti připustil, že podrobně nevysvětlil, na základě jakých důkazů považuje žalobce za osobu propojenou s ostatními podniky, avšak v celém průběhu řízení (např. z výzvy o dodatečné doplnění č. j. SZIF/2020/0693288 či č. j. SZIF/2021/0224437), a dále pak z usnesení o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení Ministerstva zemědělství ze dne 5. 3. 2021, č. j. 47673/2020-MZE-14112 a stanoviska ÚOHS byl žalobce dostatečně informován o důvodech, proč jej žalovaný za osobu propojenou s ostatními podniky považuje. Žalobce byl s těmito dokumenty seznámen a mohl tedy kdykoliv uvést všechny důvody, které by mohly závěr žalovaného o propojenosti vyvrátit.

9. Žalovaný následně popsal skutečnosti týkající se uznání Družstva BRAMKO CZ za organizaci producentů. Uvedl, že dne 13. 12. 2018 bylo usnesením č. j. SZIF/2018/0734919 zastaveno řízení ve věci odebrání uznání Družstva BRAMKO CZ za organizaci producentů. Dle žalovaného však citované usnesení o zastavení řízení není relevantní k hodnocení propojenosti společnosti žalobce dle definic malého a středního podniku ve smyslu přílohy č. 1 Nařízení Komise č. 702/2014 nebo přílohy č. 1 Nařízení Komise č. 651/2014, neboť se týká pouze uznání organizace producentů a nadnárodní organizace producentů Družstva BRAMKO CZ a za tímto účelem hodnotí vzájemné personální propojení producentů podle nařízení vlády č. 318/2008 Sb., o provádění některých opatření společné organizace trhu s ovocem a zeleninou a Nařízení Komise č. 2017/891. Opatření organizace producentů má však svou vlastní právní úpravu.
10. V replice k vyjádření žalovaného ze dne 13. 7. 2021 žalobce nejprve zopakoval své argumenty uváděné v žalobě a nad rámec se dále vyjádřil k žalovaným tvrzené propojenosti podniků přes rodinu P. Žalobce uvedl, že adresa pobytu je výlučně evidenčním, administrativním údajem, který nemá v praxi reálnou vypovídající hodnotu, neboť skutečné bydliště se může od adresy pobytu lišit. Kromě toho závěry žalovaného implikují omezení práva na podnikání, když dle něj osoby, které disponují vzájemnými rodinnými vazbami, nemohou podnikat ve stejném odvětví (např. právě v odvětví zemědělství), aniž by byli automaticky považováni za propojené osoby a potažmo velký podnik. Žalobce je přesvědčen, že samotná existence rodinných vazeb a formálně evidovaný pobyt na stejné adrese nemůže vyloučit podnikání spříbuzněných osob v rámci malého a středního podniku v témže odvětví. Závěr žalovaného by byl navíc v rozporu s aktuální judikaturou Soudního dvora Evropské unie, který ve svém rozhodnutí ze dne 8. 7. 2021, sp. zn. C-830/19, potvrdil, že nárok na podporu pro mikro či malý podnik má i mladý zemědělec, který převzal 1/3 zemědělského podniku svých rodičů.
11. K výtce žalovaného, že Družstvo BRAMKO CZ prodává produkci svých členů a rovněž zajišťuje i jejich logistické zázemí a dopravu zákazníkům, žalobce uvedl, že organizace producentů své členy zastřešuje a prodává jejich produkci vlastním jménem. S tím dle žalobce souvisí i činnosti, které jsou žalobci ze strany žalovaného vytýkány jako důkazy údajné propojenosti. V této souvislosti však žalovaný ignoruje skutečnost, že mezi členy družstva je nezbytná určitá míra kooperace tak, aby v první řadě mohl být naplněn účel a smysl sdružování do organizace producentů. Dále dovozuje-li žalovaný propojenost rovněž z výkonu činnosti nebo části činnosti členů Družstva BRAMKO CZ na stejném relevantním trhu nebo sousedních trzích z druhu plodin pěstovaných těmito členy, ignoruje tím skutečnost, že si tímto jednotlivé podniky v rámci družstva vzájemně konkurují a družstvo má následně možnost vybrat si, od kterého ze svých členů bude konkrétní plodinu odebírat.

12. Žalobce dále odmítl závěr žalovaného, že napadené rozhodnutí je projevem odmítnutí návrhu smlouvy ve smyslu § 163 odst. 3 písm. c) správního řádu, a nikoliv rozhodnutím ve smyslu správního řádu. Žalobce považuje takové tvrzení za absurdní, neboť dle judikatury Nejvyššího správního soudu oznámení žalovaného o ukončení administrace žádosti o poskytnutí dotace dle § 11 zákona o SZIF je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.
13. Žalobce setrval na tom, že žalovaný své závěry ohledně propojenosti osob a podniků podrobně nevysvětlil a rovněž nebyl žalobce o tomto názoru žalovaného informován v průběhu řízení. I kdyby však informován byl, správní řád v § 68 stanoví konkrétní požadavky na formu a obsah správního rozhodnutí, které je nezbytné dodržet právě z důvodu následné přezkoumatelnosti rozhodnutí. Žalovaný však na řádné odůvodnění jím vydaného rozhodnutí zcela rezignoval.

III. Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Městský soud v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání.
15. Městský soud dále předesílá, že se totožnými otázkami jako v posuzované věci již v minulosti zabýval, a to v rozsudcích ze dne 3. 8. 2022, č. j. 18 A 52/2021-66, ze dne 6. 12. 2022, č. j. 3 A 69/2021-71 a ze dne 11. 1. 2023, č. j. 6 A 60/2021-73, s jejichž závěry se právě rozhodující senát ztotožňuje a neshledává důvodu se od nich zásadně odchylovat. V dalším posouzení z nich proto bude vycházet.
16. Před vypořádáním žalobních bodů se městský soud nejprve zabýval přípustností soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Podle § 11 odst. 5 zákona o SZIF *na uzavření dohody o poskytnutí dotace podle odstavce 4 není právní nárok. Pokud Fond žádosti o dotaci před datem uzavření dohody podle odstavce 4 nevyhoví, sdělí písemně a bez zbytečného odkladu žadateli důvody nevyhovění. Proti tomuto sdělení se nelze odvolat. Obnova řízení se nepřipouští. Přezkumné řízení se nepřipouští, s výjimkou postupu podle § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu. V případě, že by toto sdělení Fondu bylo v rozporu s podmínkami, za kterých je poskytována dotace, ministerstvo jej usnesením zruší. Na postup ministerstva při vydání usnesení podle předchozí věty se přiměřeně použijí ustanovení správního řádu o přezkumném řízení.* Povahou aktu o ukončení administrace žádosti a možné procesní obrany proti němu se v minulosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 5. 9. 2018, č. j. 10 Afs 339/2017-48, nebo rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 61/2013-43, č. 2909/2013 Sb. NSS), přičemž dospěl k závěru, že tento akt je nutné považovat nejen za rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale rovněž za správní rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, kdy výsledek tohoto řízení musí být přezkoumatelný ve správním soudnictví. Na citovanou judikaturu následně reagoval zákonodárce novelou zákona o SZIF provedenou zákonem č. 208/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), ve znění pozdějších předpisů, kterou výslovně vyloučil podání odvolání proti takovému rozhodnutí. Na povaze tohoto aktu jako rozhodnutí správního orgánu to však ničeho nemění. Po uvedené novele je proto možné se proti sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF

bránit přímo žalobou podanou dle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Afs 277/2021-33, či ze dne 14. 1. 2022, č. j. 5 Afs 298/2021-40). S ohledem na výše uvedené městský soud uzavírá, že žaloba je přípustná a rozhodnutí žalovaného jakožto správní rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu.

17. Žalobce v podané žalobě předně namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v pochybení žalovaného, když o žádosti o dotaci nerozhodl meritorně a pouze ukončil administraci žádosti. Městský soud k tomu uvádí, že řízení o poskytnutí dotace představuje postup fondu po podání žádosti o poskytnutí dotace do ukončení řízení o žádosti, ať již formou uzavření dohody o poskytnutí dotace, nebo ukončením administrace žádosti ve fázi před uzavřením dohody (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 61/2013-43). Není-li dohoda uzavřena, správní orgán o tom žádné meritorní rozhodnutí o nesplnění podmínek nevydává. Měl-li proto žalovaný za to, že žalobce nesplňuje definici žadatele dle podmínek pro poskytování dotace, neměl jinou možnost, než administraci žádosti žalobce ukončit. Soud v tomto postupu žalovaného neshledal žádné pochybení, proto považuje tuto námitku za nedůvodnou.
18. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm žalovaný neuvedl konkrétní důvody ukončení administrace žádosti o dotaci. Tato námitka je důvodná.
19. Vada nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu představuje nejzávažnější nedostatky rozhodnutí, ať už se jedná o nesrozumitelnost rozhodnutí (z výroku rozhodnutí není zřejmé, jaká práva či povinnosti jsou ukládány či deklarovány) nebo o nedostatek důvodů odůvodnění, kdy z rozhodnutí není zřejmé, na jakých úvahách správní orgán založil své rozhodnutí nebo není zřejmé, z jakých důkazů vycházel. Dílčí nedostatky rozhodnutí, je-li však zároveň srozumitelné a ve svém celku osvětluje důvody, pro které bylo vydáno, nemohou způsobit vadu nepřezkoumatelnosti. Uvedené závěry odpovídají ustálené judikatuře správních soudů, přičemž konkrétně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, v němž kasační soud konstatuje, že „současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43).“

20. Jak bylo uvedeno výše v bodu 16. tohoto rozsudku, sdělení o ukončení administrace žádosti je ve smyslu ustálené judikatury správních soudů nutné považovat za správní rozhodnutí, proto je na něj třeba klást stejné nároky jako na jakékoliv jiné rozhodnutí správního orgánu, zejména pak požadavek na jeho řádné odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, na základě jakých úvah dospěl správní orgán ke svým závěrům, přičemž dle ustálené judikatury je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, nelze-li z něj zjistit, o čem, jak nebo proč tak bylo rozhodnuto. Dále musí odůvodnění rozhodnutí obsahovat skutková zjištění, hodnocení důkazů, jakož i právní závěry z nich vyplývající (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS). Je-li proto v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu pouze odkazováno na podklady založené ve spise, to vše bez jakékoliv skutkové a právní úvahy, a tyto podklady, další důkazy a argumentace účastníka řízení nejsou nijak hodnoceny či vypořádány, trpí takové rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36).
21. V návaznosti na výše uvedené městský soud zároveň nepomíjí skutečnost, že účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, proto i ne zcela dostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není automaticky důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, jsou-li skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a jsou-li skutkové a právní úvahy správního orgánu, jež jej vedly k vydání rozhodnutí, ze spisu bez pochyb rekonstruovatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48). K takovému závěru nicméně městský soud v nyní posuzované věci nedospěl, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá pouze to, že žalobce je považován za velký podnik. Konkrétní důvody, proč žalobce vyhodnotil jako velký podnik, však žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, což ostatně sám připustil ve svém vyjádření k žalobě. Žalovaný své závěry v napadeném rozhodnutí opřel toliko o odkaz na rozhodnutí Ministerstva zemědělství o přezkumu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 47673/2020-MZE-14112 a stanovisko ÚOHS. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však již vůbec nevyplývá, na základě jakých úvah žalovaný považoval žalobce za velký podnik a jaká konkrétní kritéria pro označení žalobce za velký podnik byla v daném případě naplněna. Takový nedostatek pak nemůže být zhojen prostým odkazem na výkladové stanovisko ÚOHS, které není pro žalovaného nikterak závazné ve smyslu § 149 správního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je proto v tomto ohledu naprosto nedostatečné.
22. V této souvislosti soud konstatuje, že i za situace, kdy by odhlédl od toho, že v samotném napadeném rozhodnutí žalovaný nepředestřel žádné skutkové a právní závěry, tak ani odkazované podklady (rozhodnutí Ministerstva zemědělství o přezkumu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 47673/2020-MZE-14112, a stanovisko ÚOHS) nejsou v nyní posuzované věci dostatečné. Na tomto místě je však příhodné nejprve vyložit některá teoretická východiska týkající se definice malého a středního podniku.
23. Definice malého a středního podniku je stanovena v příloze č. 1 Nařízení Komise č. 651/2014, kterým se prohlašují určité kategorie státní podpory – jinak obecně zakázané – za slučitelné s vnitřním trhem. Článek 28 předmětného nařízení pak za slučitelnou s vnitřním trhem (za splnění podmínek daných v tomto článku a podmínek stanovených v kapitole I.) označuje podporu poskytnutou malému a střednímu podniku. Z doporučení Komise 2003/361/ES o definici mikropodniků, malých a středních podniků (dále jen „doporučení

Komise“) pak vyplývá, že mikropodnikem je podnik, který má méně než 10 zaměstnanců a roční obrát nebo rozvahu do 2 milionů EUR. Malý podnik pak má méně než 50 zaměstnanců a roční obrát nebo rozvahu do 10 milionů EUR a střední podnik méně než 250 zaměstnanců a roční obrát do 50 milionů EUR nebo rozvahu do 43 milionů EUR.

24. V bodu 9 odůvodnění doporučení Komise je stanoveno, že *„s cílem lépe pochopit skutečné hospodářské postavení malých a středních podniků a odstranit z této kategorie skupiny podniků, jejichž hospodářská síla může překračovat sílu skutečných malých a středních podniků, je nutné rozlišovat mezi různými typy podniků podle toho, zda jsou nezávislé, zda mají podíly, které neznamenaají schopnost ovládat jiný podnik (partnerské podniky), nebo zda jsou to podniky navzájem propojené. Současná mezní hodnota uvedená v doporučení 96/280/ES ve výši 25 % pro podíl, pod nímž lze podnik považovat za nezávislý, zůstává zachována“*. V bodě 12 je dále stanoveno, že *„ve vhodných případech by se měly vzít v úvahu rovněž vztahy mezi podniky, které vznikají prostřednictvím fyzických osob, s cílem zajistit, aby výhody plynoucí malým a středním podnikům z různých pravidel nebo opatření mohly využívat pouze ty podniky, které je skutečně potřebují. Aby se přezkoumávání těchto situací snížilo na nejnutnější minimum, omezilo se zohledňování těchto vztahů na relevantní trhy nebo na sousední trhy.“*
25. Čl. 2 odst. 2 Nařízení Komise č. 651/2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem obsahuje definici, dle které *„malými a středními podniky se rozumějí podniky, které splňují kritéria stanovená v příloze I“*. Soud podotýká, že příloha č. 1 se pak obsahově shoduje s doporučením Komise.
26. Z čl. 2 odst. 1 přílohy č. 1 se podává, že *„kategorie mikropodniků, malých a středních podniků (MSP) je složena z podniků, které zaměstnávají méně než 250 osob a jejichž roční obrát nepřesahuje 50 milionů EUR nebo jejichž bilanční suma roční rozvahy nepřesahuje 43 milionů EUR.“*
27. Podle čl. 3 odst. 1 přílohy č. 1 jsou tzv. nezávislými podniky *„všechny podniky, které nejsou zařazeny mezi partnerské podniky ve smyslu odstavce 2 ani mezi propojené podniky ve smyslu odstavce 3“*. Z odstavce 2 téhož článku se podává, že tzv. partnerskými podniky jsou *„všechny podniky, které nejsou zařazeny mezi propojené podniky ve smyslu odstavce 3 a mezi nimiž existuje následující vztah: podnik (mateřský podnik) vlastní sám nebo společně s jedním či více propojenými podniky ve smyslu odstavce 3, alespoň 25 % procent základního kapitálu nebo hlasovacích práv jiného podniku (dceřiný podnik).“*
28. Podle čl. 3 odst. 3 přílohy č. 1 se pak tzv. propojenými podniky rozumějí *„podniky, mezi nimiž existuje některý z následujících vztahů:*
 - a) *podnik vlastní většinu hlasovacích práv akcionáře nebo společníka v jiném podniku;*
 - b) *podnik má právo jmenovat nebo odvolávat většinu členů správního, řídicího nebo dozorčího orgánu jiného podniku;*
 - c) *podnik má právo uplatňovat rozhodující vliv v jiném podniku podle smlouvy uzavřené s daným podnikem nebo na základě ustanovení v zakladatelské listině, společenské smlouvě nebo ve stanovách tohoto podniku;*
 - d) *podnik, který je akcionářem nebo společníkem jiného podniku, ovládá sám, v souladu s dohodou uzavřenou s jinými akcionáři nebo společníky daného podniku, většinu hlasovacích práv akcionáře nebo společníka v daném podniku.“*
29. Ze třetího pododstavce téhož odstavce vyplývá, že *„podniky, které mají jeden či více takových vztahů prostřednictvím fyzické osoby nebo prostřednictvím skupiny fyzických osob, které jednají*

společně, jsou taktéž považovány za propojené podniky, pokud svou činnost nebo část své činnosti vykonávají na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích“.

30. Posuzováním propojenosti podniků se zabýval Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. C-110/13, ve věci HaTeFo GmbH proti Finanzamt Haldensleben, v němž konstatoval, že *„účelem definice propojených podniků je lépe pochopit skutečné hospodářské postavení MSP a vyloučit, aby byly jako MSP kvalifikovány skupiny podniků, jejichž hospodářská moc může překračovat moc skutečných MSP, s cílem vybradit výhody vyplývající pro kategorii MPS (... s tím, že) je třeba omezit zohledňování těchto vztahů na případy, kdy jsou tyto podniky činné na stejném dotčeném trhu nebo na sousedních trzích“*. Soudní dvůr Evropské unie dále zdůraznil, že je nutné zkoumat strukturu malých a středních podniků, které tvoří ekonomickou skupinu, jejíž síla přesahuje sílu takového podniku a dbát na to, aby definice malého a středního podniku nebyla obcházena z ryze formálních důvodů. Dovodil, že podmínka, aby fyzické osoby jednaly společně, je splněna *„pokud tyto osoby ladí své jednání s cílem uplatňovat vliv na obchodní rozhodnutí dotyčných podniků, což vylučuje, aby tyto podniky mohly být považovány za vzájemně hospodářsky nezávislé. Splnění této podmínky závisí na okolnostech dané věci a nutně není podřízeno existenci smluvních vztahů mezi těmito osobami ani konstatování jejich záměru obcházet definici malého a středního podniku.“* Soudní dvůr Evropské unie nicméně uzavřel, že podniky mohou být považovány za „propojené“ ve smyslu shora uvedeného článku, pokud z analýzy právních i hospodářských vztahů mezi nimi vyplývá, že prostřednictvím fyzické osoby nebo skupiny fyzických osob, které jednají společně, tvoří jedinou hospodářskou entitu, ačkoliv formálně neudržují některý ze vztahů uvedených v příslušném ustanovení.
31. V rozhodnutí ze dne 7. 6. 2006, sp. zn. C-8/2005, ve věci Nordbrandenburger UmesterungsWerke pak Komise prověřovala, zda určitá společnost splňuje kritéria malého a středního podniku a zda by mohla splňovat podmínky pro zvýšení intenzity podpory. Komise zdůraznila, že pojem podnik nevyžaduje, aby byl příjemce omezen na samostatný právní subjekt, může se vztahovat také na hospodářskou skupinu podniků, která je rozsáhlejší, přičemž podniky lze považovat za spojené, pokud je spojuje jedna fyzická osoba (jedna rodina) a jestliže působí na stejném trhu nebo na příbuzných trzích. Komise zdůraznila, že považuje za nutné za tímto účelem zkoumat faktory jako strukturu podílů, identitu jednatelů, stupeň hospodářského propojení a všechny ostatní vztahy příslušných podniků. Jako hlavní kritérium pro analýzu práva kontroly v podniku pak uvedla strukturu vlastnictví (obdobně např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2022, č. j. 18 A 110/2021-65, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2022, č. j. 18 A 47/2021-40). Především rozsudek sp. zn. 18 A 110/2021 je pro nyní posuzovanou věc vysoce relevantní, neboť se zabýval, byť na podkladě jiného předpisu a rozhodnutí jiného správního orgánu, prakticky totožnou situací, tedy nevyhovění žádosti společnosti patřící do Družstva BRAMKO CZ o dotaci, a to ve věci totožného žalobce jako nyní. Soud ve svých dále rozvedených závěrech i z tohoto rozsudku do značné míry vychází, neboť nemá důvod k nynější věci přistupovat odlišně a klást na postup žalovaného mírnější nároky. Soud dále zdůrazňuje, že Komise v uvedeném rozhodnutí zkoumala i další aspekty propojení. Nejprve sice vymezila podíly a vlastnické vztahy, následně ale zkoumala i obchodní vztahy, vedení společnosti a personál či dodavatele a zákazníky. Až v návaznosti na takto zjištěný skutkový stav Komise detailně posuzovala vztahy mezi podniky jedné rodiny a údaje o zaměstnanosti a finanční data skupiny, přičemž dovodila, že podniky patří k jediné hospodářské jednotce, a tedy že členové rodiny tvoří společně jednající skupinu osob ve smyslu čl. 3 odst. 3 přílohy doporučení Komise.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

32. Soud nepřehlédl, že Uživatelská příručka k definici malých a středních podniků uvádí, že „*v rámci propojení prostřednictvím fyzických osob podle čl. 3 odst. 3 přílohy doporučení o MSP se rodinné vazby pokládají za dostatečné pro konstatování, že fyzické osoby jednají společně.*“ Příručka v tomto bodě odkazuje právě na rozhodnutí ve věci Nordbrandenburger UmesterungsWerke. Jak ale městský soud shledal již v citovaných rozsudcích sp. zn. 18 A 110/2021 a sp. zn. 18 A 47/2021, z uvedeného rozhodnutí Komise nevyplývá, že by rodinné vazby byly samy o sobě dostačující pro závěr o propojení prostřednictvím fyzických osob. Komise posuzovala kromě samotné existence rodinných vazeb v rámci vlastnických vztahů ve společnostech i obchodní vztahy, vztahy v oblastech vedení společnosti a personálu a dodavatele a zákazníky předmětné rodiny. Kromě toho, jak konstatoval již Tribunál ve věci sp. zn. T-745/17, Kerkosand spol. s r. o., Uživatelská příručka k definici malých a středních podniků nepředstavuje právně závazný text, který by se mohl odchýlit od závazného pravidla uvedeného v příloze č. 1 Nařízení Komise č. 651/2014 nebo omezit jeho dosah. Daná příručka slouží jako obecné vodítko pro podnikatele a jiné zúčastněné strany při uplatňování definice malých a středních podniků, ale nemá právní účinek a Komisi nijak nezavazuje.
33. Lze tedy shrnout, že pro konstatování, že podnik nesplňuje podmínky pro udělení podpory pro malý a střední podnik, je třeba jednoznačným způsobem vymezit, jaká kritéria, tedy počet zaměstnanců a obrát, či bilanční sumu roční rozvahy, podnik překročil a na základě jakých skutečností poskytovatel podpory k tomuto závěru došel.
34. Z odůvodnění rozhodnutí, potažmo z odkazovaných podkladů musí být zcela zřejmé, zda podnik tato kritéria překročil samostatně, nebo na základě propojení či partnerství s jinými podniky. Jedná-li se pak o druhou variantu, je třeba uvést, o jaké podniky se jedná a z jakých konkrétních důvodů lze dospět k závěru, že podniky tvoří hospodářskou jednotku. V případě závěru o propojenosti podniků je pak z pohledu soudu nezbytnou podmínkou uvedení skutečností, ze kterých lze seznat uplatňování rozhodujícího vlivu v jiné společnosti, ať už na základě dovození vztahů uvedených v čl. 3 odst. 3 písm. a) – d) přílohy č. 1 mezi jednotlivými společnostmi, nebo existenci těchto vztahů prostřednictvím fyzických osob jednajících společně. Jak již soud uvedl výše, všechny tyto závěry musí být přezkoumatelným způsobem popsány v odůvodnění rozhodnutí a musí být založeny na konkrétních poznatcích podávajících se z obsahu správního spisu. Těmto požadavkům napadené rozhodnutí ani žalovaným odkazované podklady dle soudu nedostály. Žalovaný při posuzování, zda žalobkyně naplňuje či nenaplňuje definici malého a středního podniku, neprovedl dostatečnou analýzu, resp. analýzu srovnatelnou s tou, která byla provedena v rozhodnutí ve věci Nordbrandenburger UmesterungsWerke, a taková analýza nevyplývá ani ze stanoviska ÚOHS či rozhodnutí Ministerstva zemědělství o přezkumu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 47673/2020-MZE-14112.
35. Co se týče stanoviska ÚOHS, ten se na žádost žalovaného vyjadřoval k otázce naplnění definice malého a středního podniku a k otázce propojenosti členů Družstva BRAMKO CZ. V předmětném stanovisku ovšem není podrobněji rozebráno, z jakého důvodu jsou uvedené společnosti považovány za propojené (ÚOHS předkládá toliko obecná východiska a pak bez bližší analýzy uzavírá o propojenosti uvedených společností). Stanovisko se též nijak konkrétně nezaměřuje na postavení a vztahy žalobce v rámci družstva. Kromě toho stanovisko ÚOHS není pro žalovaného právně závazné, proto jím není vázán. Ostatně sám ÚOHS ve svém stanovisku uvádí, že je vydáváno v rámci jeho poradenské a konzultační funkce a není tedy právně závazné. Tím spíše pak bylo na žalovaném, aby se závěry ÚOHS

podrobněji zabýval a rozvedl, proč je považuje pro posouzení věci za rozhodné a přenositelné na konkrétní případ žalobce a z jakých důvodů toto stanovisko přebírá pro účely nynější věci.

36. Shodně se závěrem rozsudku městského soudu sp. zn. 18 A 52/2021 soud konstatuje, že nemůže v rámci své přezkumné činnosti ve správním spise dohledávat konkrétní důvody, pro které žalovaný nejspíše považoval žalobce za velký podnik, zvláště za situace, nejsou-li ani podklady ve správním spise, jako je seznam členů s rozsahem produkce, či grafická tabulka přehledu vztahů, samy způsobilé podat úplný a srozumitelný obraz o analýze personálních a hospodářských vztahů mezi subjekty v družstvu. Samo zahrnutí podkladů ve správním spise tak soudu neumožňuje závěry žalovaného účinně přezkoumat, neboť není zřejmé, jak konkrétně žalovaný s těmito podklady pracoval a jak je vyhodnotil. Rovněž z podkladů samotných pak žádné konkrétní závěry vzhledem k žalobci nevyplývají.
37. Měl-li naopak žalovaný za to, že hlavním důvodem propojenosti podniků je společné jednání fyzických osob uplatňující vliv na obchodní rozhodnutí podniků bez ohledu na to, že se jedná o členy rodiny, nevysvětlil, jakým způsobem k takovému společnému jednání dochází. Žalovaný neprovedl detailní analýzu právních a hospodářských vztahů žalobce, resp. jeho majitele s dalšími podniky. Žalovaný nevysvětlil, zda samotné sdružení žalobce v Družstvu BRAMKO CZ je dle jeho názoru dostačující pro konstatování o propojenosti s jeho dalšími členy. Měl-li žalovaný za to, že samotný obchodní model Družstva BRAMKO CZ svědčí o propojenosti jeho členů skrze fyzické či právnické osoby, měl tento model náležitě popsat a vyvodit z něj skutkové a právní závěry svědčící o tom, že členové jednají společně, společně uplatňují svůj vliv na obchodní rozhodování, a tedy že žalobce nesplňuje podmínku malého nebo středního podniku.
38. Shodně pak ani rozhodnutí Ministerstva zemědělství o přezkumu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 47673/2020-MZE-14112 neobsahuje konkrétní důvody svědčící o propojenosti dotčených podniků. Obdobně jako v případě stanoviska ÚOHS nebyla v citovaném rozhodnutí Ministerstva zemědělství provedena náležitá analýza propojenosti podniků dle kritérií specifikovaných výše. Z uvedeného důvodu nemohl rovněž tento podklad zhojit nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť sám neposkytuje jasné důvody pro závěr žalovaného o tom, že je žalobce velký podnik.
39. Vzhledem k výše uvedenému se městský soud dále nezabýval námitkami týkajícími se dostatečné informovanosti žalovaného o propojenosti podniků, zda byly dány důvody pro ukončení administrace žádosti o dotaci, samotnou propojeností podniků a toho, že se v případě žalobce nejedná o velký podnik, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí a podkladů odkazovaných žalovaným tyto závěry neplynou.
40. Nad rámec shora uvedeného městský soud závěrem upozorňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, které je v tomto ohledu daleko podrobnější (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008-99). Z uvedeného důvodu nelze aprobovat postup žalovaného, kterým se až teprve v soudním řízení pokouší doplnit skutková zjištění, která v napadeném rozhodnutí opomněl uvést.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Na základě všech skutečností shora uvedených městský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
42. V dalším řízení bude žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku a přezkoumatelným způsobem odůvodní své závěry ohledně propojenosti žalobce s dalšími členy Družstva BRAMKO CZ. Za tímto účelem provede žalovaný analýzu zohledňující nejen rodinné vazby, ale i další faktory jako obchodní, zejména odběratelsko-dodavatelské vztahy, či vztahy v oblastech vedení společností a personálu.
43. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za 3 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 15 342 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29.05.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.